

та поки ще тиша і гуркіт лишень іздала –
жахи хоч на мить прожени – поцілуй мене, милий,
хай б'ється у грудях кохання, а не переляк,
ми тіло до тіла, а вуста до вуст притулімо,
і буде як буде, що буде – то буде, хай так,
поцілить – то разом, а може, як разом – то й мимо.
Цілуй мене, милий, допоки ця тиша і сніг,
такий невимовно прекрасний, немов довоєнний...
Як думаєш, буде колись воскресіння весни?
Нехай не для нас, хоч для когось – чи вщухнуть сирени?

БІЖЕНЦЯМ

Птахи, птахи, сполохані птахи,
покинувши своїх, летять на Захід...
Зруйновано і стіни, і дахи,
і серце, і душа зійшли на плаху.
Вони летять від вибухів і мін
та від страшного гуркоту і свисту,
куди летять – не знає ні один,
в які краї, в які юдолі світу?
Як лячно гнізда кидати свої,
як тоскно душу й серце залишати
там, де пройшли найкращі світлі дні,
там, де жили усі у рідній хаті.
Навік лишити камінь на душі:
гніздо, де все колись було до ладу,
і хтозна де, куди, чому спішить
до іншого і дерева, і саду?
...Як хочеться прокинутись у світ,
де без війни текло життя буденне,
та як не плач, як не шукай, не зви,
жахливий сон – постійно, безперервно...
Зруйноване, зруйноване уцент
життя й любов, минуле і колишне...
Я проклинаю тих, хто вбив момент,
хто вкрав життя свавільно і цинічно.

Летять, летять сполохані птахи,
забувши звичні лінії маршруту,
щоб зберегти, хоч діток зберегти,
й нікому не простити, не забути...

«СИДІЛА ПАРА ГОЛУБІВ...»

Ще вчора в нас була любов,
і дім, і ніч, і день без диму,
сьогодні я не знаю – знов
чи ще тебе побачу, милий...
О, скільки пар лиха війна
розбила, навпіл розірвала,
«ще вчора» – котиться луна,
ще вчора я тебе кохала,
із вуст твоїх пила меди
в солодкій темряві без ліку,
а зараз так далеко ти –
чи то на мить, чи то довіку.
«Сиділа пара голубів» –
все так, як в пісні, що бабуся
співала – й плакала під спів,
тепер онука плакати мусить.
По ній колись пройшла війна
і по мені тепер – червоним.
Хай буде проклята вона,
німим рабам її – прокльони!
О, скільки пар розбила вже,
і скільки ще у ній загине
кохань і доль – у пил, уцент,
о, скільки ще колись єдиних
вона розірве, роз'єдна
і пір'ям світом розпорошить...
Війна, війна, і знов війна –
чому, за що і скільки можна?
Ніхто не знає, любий мій,
не їсть, не п'є твоя голубка –